

gebruikte antiseptica voor de behandeling van alle wonden geschikt. Het is volkomen in staat om hetzij de ontbinding te weren hetzij haren voortgang te stuiten. Het onneemt bijna onmiddellijk aan kwalijk riekende wondvlakten den putriden stank, terwijl het eene gezonde granulatie bevordert. Bij abnorme gistingprocessen in de maag wordt de digestie door het thymol spoedig verbeterd en de vaak daarmee gepaard gaande dilatatie der maag krachtig bestreden. Bij de behandeling der diphtheritis kan van de aanwending van het thymol reeds a priori een groot nut verwacht worden. Door zijne adstringerende werking kan het bovendien een voortreffelijk middel ter bestrijding van hypersecretie der slijmvliezen van longen, blaas enz. opleveren. Voor het inwendig gebruik van het thymol is in het begin eene oplossing van $\frac{1}{2}$ gram op 1000 ccm. water geschikt om later tot die van 1 gram op 1000 ccm., 2—3 en meerdere eetlepels daags, over te gaan. De volgende formules: solutionis acidi thymici 0.05 : 100.0, aq. naphae 30.0. S. 3. m. d. 1 eetlepel of sol. acidi thymici 0.1 : 100, aq. naphae 50.0 s. meermalen daags 1 eetlepel of wel de emulsie op de volgende wijze bereid: sem. amygd. dulc. 20.0 sol. acid. thymici (1:1000) 120.0 fiat emulsio adde syr. simpl. 25.0 s. alle 2 uren 1 eetlepel, worden door LEWIN aanbevolen. Voor het chirurgisch verband zijn oplossingen van $\frac{1}{10}$ pCt. voldoende, terwijl voor het reinigen van wonden en voor het uitspoelen van onzuivere wondholten sterkere oplossingen van 2—4 gram acidum thymicum in 100—200 ccm. alcohol opgelost en tot op 1 liter met water verdund, noodzakelijk zijn.

Dr. J. HANLO.

I N G E Z O N D E N S T U K .

Donderdag 25 November l.l. werd in het gebouw *tot Nut van 't Algemeen* alhier de met veel ophef aangekondigde voordracht gehouden over *Meerenberg* en de krankzinnigen door den Heer E. GERDES, als inleiding op zijn in Februarij a. s. uit te geven werk over genoemd onderwerp.

Hoewel dit piquant genoeg was om de nieuwsgierigheid van het publiek op te wekken, was de opkomst toch niet zeer talrijk. Waaraan dit te wijten valt is niet juist te zeggen, misschien was dit wel de hoofdoorzaak, dat men betwijfelde, of juist de Heer GERDES de daartoe aangewezen persoon en of hij daartoe een wetenschappelijk genoeg ontwikkeld man ware. De uitslag heeft voldoende aangetoond, dat spreker voor die zware taak niet berekend was en verstandiger gehandeld had met die voordracht weg te laten.

De pers heeft een bijna algemeen afkeurend verslag geleverd over de wijze waarop spreker *Meerenberg* en vooral diens ongelukkige bewoners heeft geschetst, en zij heeft daarin wel gehandeld. Want men zal moeten toestemmen, dat het niet te pas komt, patiënten, verpleegd in eene dergelijke inrichting, die niet voor het publiek toegankelijk is, als het ware ten tooneele te voeren, hen handelend te laten optreden, dialogen te doen houden enz. en daardoor de lachlust van het auditorium op te wekken.

Alles wat *Meerenberg* betreft, zoowel inrichting als huishouding, werd minutieus beschreven, zelfs de medicatie werd aangehaald, als bijv. 's avonds honderd armen (sic) werden uitgestrekt, om volgens sprekers uitdrukking de infusio van morphine te genieten.

De Heer GERDES heeft blijkbaar goed geprofiteerd van zijn bekomen verlof, om alle klassen der patiënten, zoowel mannelijke als vrouwelijke, in oogenschouw te nemen, zoowel de storende als de rustige; zelfs de in de cellen tijdelijk verpleegden, soms

met opnoeming der nummers van de cel (n°. 18), werden door hem niet vergeten, maar besproken.

Voor zijn talisman schenen alle deuren open te vliegen, zelfs die van de kamers of cellen der vrouwelijke patiënten, die ten minste voor een leek uit kieschheid gesloten behoorden te blijven; waarin lijderessen, oud en jong, verpleegd werden, die als gevolg van hare manie bijna ongekleeed waren en met hangende haren rondliepen; zoo ten minste werden zij door spreker den volke voorgesteld. Doch genoeg hierover.

Eene vraag rijst er echter op in veler gemoed; wie heeft den Heer GERDES dat uitgestrekt verlot gegeven, of liever gezegd, op wien komt de verantwoordelijkheid neder van het misbruik, dat hiervan zonder twijfel gemaakt is?

Of het verleend geworden is door den Directeur-Geneesheer van het gesticht of door een ander machthebbend ligchaam; is voor een niet ingewijde moeilijk uit te maken?

Dat het verleend zoude zijn van wege het geneeskundig personeel, namelijk den Directeur-Geneesheer Dr. VAN PERSIJN, is moeilijk aan te nemen, daarvoor is deze te goed bekend als een humaan, ervaren en menschlievend krankzinnigen-arts.

Het ware in allen gevalle wenschelijk, dat over het verleenen van dit verlot eenig licht verspreid werde, daar men toch aannemen moet, dat de genoemde onthullingen den Directeur-Geneesheer van het gesticht alleronaangenaamst moeten getroffen hebben, en hij zich zeker geërgerd zal hebben over de onkiesche manier, waarop de aan zijne goede zorgen toevertrouwde patiënten, om het zoo uit te drukken, op de planken zijn gebracht.

Zoo dit geschieden mocht, dan zouden misschien de verdere anecdotes en de beloofde voordracht, over het wezen der krankzinnigheid, van den Heer GERDES achterwege blijven, zeker niet tot groot verlies der Psychiatrie.

Amsterdam, 29 November 1875.

†.

NOOT DER REDACTIE. Het komt ons gepast voor nog het volgende ter toelichting van de handelwijze van dien Heer hierbij te voegen.

De Heer GERDES had zijn voornemen aan de autoriteit van *Meerenberg* medegedeeld om eene geschiedkundige en plaatselijke beschrijving van *Meerenberg* te geven en verzocht het daarvoor ook te mogen bezoeken. Hij vond voor zijn plan geenerlei ondersteuning bij den Geneesheer-Directeur, doch de President der Commissie van toezigt stond zijn verzoek toe, wjl het niets inhield wat strijdig was met de welvoegelijkheid ook ten opzichte der verpleegden. De Heer GERDES bezocht achtereenvolgens alle lokalen, steeds begeleid door den huismeester of een der geneesheeren. Alleen was door den Geneesheer-Directeur verzocht geene geschiedenissen van patiënten mede te deelen, waarop hij naar diens meening welligt meer dan een ander tuk kon zijn. De godsdienstoefening en de school bezocht hij evenals alle lokalen slechts eenmaal.

Hierbij kan vermeld worden dat hem verzocht was, dat hij zijn werk vooraf aan den President of den Geneesheer-Directeur ter beoordeeling zou voorleggen en dat deze laatste hem zijn voornemen om te spreken over de verschillende vormen van krankzinnigheid ten ernstigste ontraden had.

